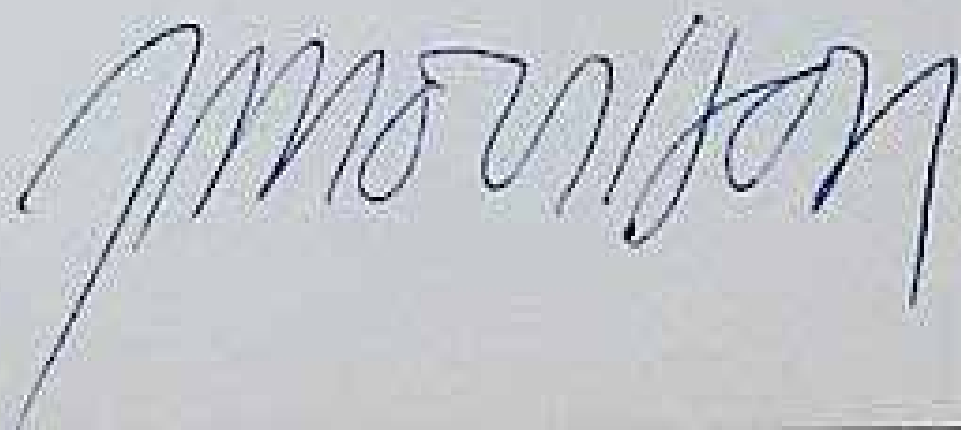


AN AMERICAN PRAYER

JIM MORRISON

# AN AMERICAN PRAYER

JIM MORRISON

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Jim Morrison". The signature is highly stylized and cursive, with a long, sweeping underline that extends to the left and then curves back under the main body of the name.

JAMES DOUGLAS MORRISON

Μια Αμερικάνικη Προσευχή

*Από την αυτοέκδοση του 1970*

Μετάφραση - Ερμηνευτικά Σχόλια

Εμμανουήλ Γ. Μαύρος

© 2019 Αθήνα Ελλάδα  
7Arts & Medea Pictures



Αγγλικός τίτλος: An American Prayer  
Εξώφυλλο: Το εξώφυλλο της έκδοσης του 1970  
Οπισθόφυλλο: Εμμανουήλ Γ. Μαύρος

sevenarts.tv | medeapictures.com  
FB Page: <https://www.facebook.com/egmavros>  
Email: [hello@sevenarts.tv](mailto:hello@sevenarts.tv)

# ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	7
ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ James Douglas Morrison	11
ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ	15
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ	35
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	47

Το φεγγάρι χαίρεται για τους εραστές  
που ποθούν να σμίξουν, σπάζοντας  
τους φραγμούς και περνώντας σε μια  
δική τους διάσταση...

Αφιερωμένο στην αγαπημένη  
Fey Lenore...

## Εισαγωγή

Η ποίηση γεννήθηκε για να είναι ελεύθερη, για να διαδίδεται ελεύθερα ή να πωλείται τόσο όσο να καλύπτονται τα τυπογραφικά έξοδα μιας εκδοτικής συλλογής. Στις μέρες μας, που τα τεχνολογικά μέσα ανθούν, η ποίηση πρέπει ν' ακολουθήσει αυτό το δρόμο της ελευθερίας, υποστηρίζοντας το λόγο για τον οποίο γεννήθηκε.

Αν ζούσε (μπορεί και να ζει) ο Morrison, θα υποστήριζε ακριβώς τα ίδιο. Άλλωστε, οι πράξεις του αυτό απέδειξαν. Την ποίησή του τη χρηματοδοτούσε και τη δένειμε ο ίδιος.

Ο Πόε είχε πει πως η ποίηση δεν είναι σκοπός, είναι πάθος. Στο ξεκίνημα της ποιητικής συλλογής "Αναζητώντας την Αρετούσα", ο υπογράφων αναφέρει: «Η ποίηση δεν έχει θέση σε επιστημονικές διατριβές, αλλά σε προσωπικές συντριβές. Δεν έχει λογικό νόημα, αλλά συναισθηματικό βίωμα. Από καμία λογική δεν μπορεί να προκύψει συναίσθημα, αλλά αντίθετα από το συναίσθημα προκύπτει η ίδια η λογική. Και το συναίσθημα παιδαγωγείται. Κοινωνικοποιείται. Η ποίηση δεν αφορά "αντικειμενικές δραστηριότητες", αλλά από την ανάγνωσή της πηγάζουν ατομικές, υποκειμενικές σκέψεις».

Η ποίηση υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρχει για να είναι ελεύθερη,

να διοχετεύεται ελεύθερα και να δημιουργεί ατομικές συντριβές, μοιράζοντας σκέψεις για έναν καλύτερο κόσμο – περισσότερο συναισθηματικό και πνευματικό, παρά λογικό. Τούτη η λογική και η άφεση στην πραγματικότητα γέννησαν τα εκτρώματα του φασισμού και του μετέπειτα φασιστικού νεοφιλελευθερισμού.

Στη συλλογή “Μια Αμερικανική Προσευχή” τίθενται όχι μόνο οι παραπάνω διαπιστώσεις, αλλά και οι διαχρονικές αγκυλώσεις της κοινωνίας, οι οποίες αφορούν στα εγκατεστημένα καθεστάτα που φορούν το μανδύα της δημοκρατίας. Η χώρα μας αποτελεί ένα τέτοιο παράδειγμα, κοινωνικά και πολιτικά.

Το έργο αυτό του Morrison είναι το πρώτο του και προέρχεται από την αυτοέκδοση του 1970, τυπώνοντας ο ίδιος 500 αντίτυπα, τα οποία μοίρασε σε γνωστούς και φίλους, αλλά και σε αυτούς που αναζητούσαν νέες πνευματικές περιπέτειες.

Προσπάθησα η μετάφραση να είναι όσο πιο άμεση μπορούσα δίχως να χαθεί όμως η ουσία που πηγάζει από την αγγλική γλώσσα. Για το ίδιο έργο υπάρχουν πολλές μεταφράσεις, που αξίζει να διαβαστούν – η προσωπική μου όμως άποψη δεν είναι τόσο θετική για το κατά πόσο ανταποκρίνονται οι μεταφράσεις αυτές στην ποιητική του Morrison. Όμως, η μελέτη διαφορετικών μεταφράσεων και αποδόσεων βοηθά τον αναγνώστη σε μια πιο προσωπική προσέγγιση.

Με την ανάλυση και τα ερμηνευτικά σχόλια, που προηγούνται, γίνεται προσπάθεια να αναδειχθεί μια υποκειμενική πινελιά στη συμβολιστική ποίηση του Morrison και της “Αμερικανικής Προσευχής”, δίχως όμως να πλησιάζει τη βαθυστόχαστη ανάλυση ακαδημαϊκών της λογοτεχνίας για ένα έργο.

Η ποίηση λοιπόν είναι η πρώτη από τις δύο βασικές κατηγορίες του λόγου, του έμμετρου λόγου, έναντι του πεζού λόγου, και γεννήθηκε για να είναι ελεύθερη, σπάζοντας τα στενά δεσμά του εμπορίου. Γι' αυτό και η μελέτη μου θα παραδοθεί εξίσου ελεύθερη σε συνέχειες και αφορά σε ολόκληρο το ποιητικό έργο του Morrison.

Δε θα μπορούσα να τη δώσω στο κοινό με κάποιο αντίτιμο,



ακόμα κι αν ένας εκδοτικός οίκος μου το ζητούσε – το ίδιο μάλιστα θα πράξω και αντίστοιχα με συλλογές από τη δική μου ποίηση. Για το δημιουργό αρκεί η απήχηση που έχει το ποιητικό του έργο, ο σεβασμός στην υπογραφή του και όχι το οικονομικό δικαίωμα (σαφώς και υποστηρίζω την πληρωμή για κάθε λογοτεχνικό ή καλλιτεχνικό δημιούργημα, η ποίηση όμως είναι διαφορετική – η ποίηση είναι ψυχή και η ψυχή δεν πληρώνεται, μήτε εξαγοράζεται).

Μια στροφή, ένα στίχο, μια συλλογή μπορείς να τα βρεις παντού, πάνω σε ένα παγκάκι, σε μια κολόνα, στους “τοιχούς” των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, παντού... Αυτή, άλλωστε, είναι η ομορφιά της. Αυτό υποστήριζε και ο Morrison...

Μελετώ το έργο του από το 1991, έχοντας πλούσια βιβλιογραφική συλλογή, σπάνια άρθρα και παραπομπές που δύσκολα κάποιος μπορεί να βρει. Αισθάνομαι, λοιπόν, ώριμος αυτά τα ποιητικά έργα του Morrison να τα δώσω στο κοινό, αρχίζοντας με το έργο “Μια Αμερικανική Προσευχή – An American Prayer” και συνεχίζοντας σταδιακά με το υπόλοιπο έργο του.



## ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ JAMES DOUGLAS MORRISON

Αμερικανός τραγουδιστής, στιχουργός και ποιητής, μέλος του συγκροτήματος “The Doors”. Η πλούσια σε εικόνες στιχουργική του, σε συνδυασμό με το εκλεκτικό ψυχεδελικό ροκ του συγκροτήματος, τον έχουν αναγάγει σε μία από τις επιδραστικότερες φυσιογνωμίες στην ιστορία του ροκ, ενώ η προκλητική σκηνική παρουσία του έχει βρει εκατοντάδες μιμητές.

Γεννημένος στις 8 Δεκεμβρίου 1943 στη Μελβούρνη της Φλόριντα, ο James Douglas Morrison, Αμερικανός με ιρλανδική καταγωγή, ήταν πρωτότοκος γιος του ναυάρχου George Steven Morrison και της Klara Clark Morrison, οι οποίοι γνωρίστηκαν το 1941 στη Χαβάη. Θεωρείται ένας από τους πιο χαρισματικούς ερμηνευτές στην ιστορία της ροκ μουσικής. Ο πατέρας του ως ανώτατος αξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ και η οικογένεια Μόρισον συχνά τον ακολουθούσαν στις διάφορες μεταθέσεις του. Ο νεαρός Τζιμ έζησε σ’ ένα αυταρχικό οικογενειακό περιβάλλον κι έτσι μπορεί να εξηγηθεί η ιδιόρρυθμη επαναστατικότητα του, που εκδήλωνε στη σκηνή. Όταν άρχισε να γίνεται γνωστός δήλωνε ψευδώς ότι και οι δύο γονείς του ήταν πεθαμένοι.

Ο Τζιμ Μόρισον αποφοίτησε από το κολέγιο του Σεντ Πίτερσμπουργκ και παρακολούθησε για ένα χρόνο μαθήματα στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Φλόριδα. Το 1964 συνέχισε τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο του Λος Άντζελες (UCLA), παρακολουθώντας μαθήματα κινηματογράφου και θεάτρου. Την ίδια εποχή ενδιαφέρθηκε για την ποίηση του Γουίλιαμ Μπλέικ και τη φιλοσοφία του Φρίντριχ Νίτσε, ενώ άρχισε να γράφει τα δικά του ποιήματα και να πειραματίζεται με τα ναρκωτικά και ιδιαίτερα με το LSD.

Το 1965, μαζί με το συμφοιτητή του Ρέι Μάνζαρεκ, που έπαιζε σε τοπικές μπλουζ μπάντες, αποφάσισαν να σχηματίσουν ένα συγκρότημα. Το ονόμασαν "The Doors" από το βιβλίο του Άγγλου συγγραφέα Άλντους Χάξλεϊ *The Doors of Perception*. Το συγκρότημα συμπληρώθηκε με τους Ρόμπι Κρίγκερ (κιθάρα) και Τζον Ντένσμορ (ντραμς). Μία σύνθεση ασυνήθιστη, χωρίς μπάσο, την έλλειψη του οποίου αναπλήρωσαν τα κίμπορντς του Μάνζαρεκ.

Ο Μόρισον στην αρχή ήταν αρκετά ντροπαλός επί σκηνής. Όταν τραγουδούσε, απέφευγε να κοιτάει κατά πρόσωπο το κοινό και συχνά του γύριζε την πλάτη από συστολή. Γρήγορα, όμως, βγήκε από το καβούκι του. Άρχισε να πετάει γύρω του το μικρόφωνο και να το χρησιμοποιεί ως φαλλικό σύμβολο. Καθώς οι "Doors" εκτοξεύτηκαν στο μουσικό στερέωμα με το πρώτο τους άλμπουμ το 1967, άρχισε να συμπεριφέρεται αλλόκοτα, απειλώντας τη σταθερότητα του συγκροτήματος. Σ' ένα άγριο μεθύσι του κατέστρεψε το μουσικό εξοπλισμό του και παραλίγο να προκαλέσει τη διάλυση των "Doors".

Επί σκηνής, άρχισε να προκαλεί τα συντηρητικά ήθη της Αμερικής, με συνεχόμενα μπαράζ βλασφημιών, από τις οποίες ξεχωριστή θέση είχαν οι διάφορες μιμήσεις της σεξουαλικής πράξης. Μπορεί η θεατρικότητα της σκηνικής του παρουσίας να προκαλούσε το παραλήρημα των πιστών οπαδών του, αλλά ταυτόχρονα τέθηκε στο στόχαστρο των Αρχών και της αστυνομίας. Πολλές φορές συνελήφθη μετά από συναυλία για παραβίαση των χρηστών ηθών, ενώ κάποιες άλλες συναυλίες τους απαγορεύτηκαν για

λόγους δημοσίας τάξεως. Στις 20 Σεπτεμβρίου του 1970 καταδικάστηκε σε καταναγκαστικά έργα έξι μηνών για έργο εξυβρίσει, επειδή είχε δείξει τα γεννητικά του όργανα στο κοινό, κατά τη διάρκεια συναυλίας των "Doors" στο Μαϊάμι την άνοιξη του 1969, σκηνικό το οποίο κατασκευάστηκε, ενώ φωτογραφίες και μαρτυρίες της εποχής το αμφισβητούσαν.

Το 1971 αποφάσισε να αποφορτιστεί από το εναντίον του κλίμα που είχε διαμορφωθεί στις ΗΠΑ και μαζί με τη σύντροφό του Πάμελα Κούρσον (1946-1974) εγκαταστάθηκε στο Παρίσι για να ασχοληθεί απερίσπαστος με την ποίηση. Ένα χρόνο πριν είχε κυκλοφορήσει η ποιητική του συλλογή "An American Prayer", ενώ στο Παρίσι κυκλοφόρησε το "The Lords and The New Creatures".

Στις 3 Ιουλίου 1971 βρέθηκε νεκρός στο μπάνιο του διαμερίσματός του, σε ηλικία 27 ετών. Η επίσημη εκδοχή του θανάτου του ήταν καρδιακή προσβολή. Τάφηκε στη "γωνιά των ποιητών" του ονομαστού παρισινού νεκροταφείου "Περ Λασέζ", κοντά στους Μπαλζάκ, Μολιέρο και Όσκαρ Γουάιλντ.

Ο Τζιμ Μόρισον, σε αντίθεση με άλλους καλλιτέχνες της ψυχεδελικής μουσικής που έτειναν προς το μυστικισμό, είδε τη διεύρυνση της συνείδησης ως έναν τρόπο να διεισδύσει στη σκοτεινή περιοχή του ασυνειδήτου και τις ανομολόγητες επιθυμίες του ανθρώπου.



## ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ

Ο James Douglas Morrison έγινε περισσότερο γνωστός ως ο τραγουδιστής του ροκ συγκροτήματος της δεκαετίας του 1960 "The Doors". Μόνο οι πιο σκληροπυρηνικοί οπαδοί του γνωρίζουν ότι ήταν ένας επίσης πολύ παραγωγικός ποιητής, συγγραφέας και σκηνοθέτης κυρίως πειραματικών κινηματογραφικών σχεδίων παραγωγής. Το μεγαλύτερο μέρος των λόγων του και της γραφής του, όλα αυτά τα χρόνια που ήταν ενεργός, είχε πρωταγωνιστή τη δημιουργική ομαδικότητα του μουσικού συνόλου των "The Doors", δίνοντας πρωτότυπες παραστάσεις που έμοιαζαν με τελετές διονυσιακών δρωμένων ή με τελετές Σαμάνων ιδιάνων, με τον Morrison να πρωταγωνιστεί ως τελετάρχης με ποιητικούς λόγους, χορό και τραγούδι. Το πρώτο ποιητικό έργο – αυτοέκδοση – «Μια Αμερικανική Προσευχή» είναι η πιο γνωστή ποιητική σύνθεση του Morrison, που αξίζει να μελετηθεί περισσότερο, και θα τη δούμε εδώ σε σύγκριση και με το αντίστοιχο μουσικό έργο που ακολούθησε το 1978. Ποιητικά βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με τα έργα των Whitman και Sandburg, τα οποία ασχολούνται με ολόκληρο το σύγχρονο περιβάλλον της κοινωνίας, τα κοινωνικά δεινά, την πολιτική και τα αιώνια θέματα του θανάτου, το φύλο και τη θρησκεία.

Ο Morrison χρησιμοποιεί ανεξίτηλες πρωτότυπες λέξεις, παρμένες από την αρχαία Αγγλική ή από το κέλτικο λεξιλόγιο, ως γνήσιος Ιρλανδός, είτε από τα πιο μοντέρνα αμερικανικά Αγγλικά, για να γίνει πιο άμεσος, δίχως να χάσει την αλληγορία του, τοποθετώντας και λεκτικά στοιχεία αρκό, προκειμένου να δημιουργήσει με αυτό τον τρόπο πρωτότυπες εικόνες. Επίσης, αξιοποιεί και παραδοσιακά ποιητικά μέσα και στοιχεία που συνθέτουν ένα επικό αριστούργημα, το οποίο θα μπορούσε να ονομαστεί με μια φράση εικόνες-στιγμιότυπα, από τα τέλη της δεκαετίας του 1960, που διαχρονικά αντέχουν στην κοινωνία του σήμερα, σαν να μην πέρασε από τότε ούτε μια μέρα. Δυστυχώς, η ποίηση του Morrison, ως επί το πλείστον, έχει απορριφθεί από τις πουριτανικές, συντηρητικές ακαδημαϊκές κοινότητες – εκπαιδευτικά εγκλήματα που υπάρχουν σε όλες τις χώρες του κόσμου – ως σημειώσεις από παραληρήματα ενός αλκοολικού, φαρμακο-εθισμένου Rock Star.

Οι “The Doors”, στην επανένωσή τους το 1978, κυκλοφόρησαν σε άλμπουμ μια περιληπτική μουσική καταγραφή του “An American Prayer” – δηλαδή πήραν κάποια αποσπάσματα από την ομώνυμη έκδοση που ο Morrison είχε απαγγείλει σε κάποιες ηχογραφήσεις και τα συνταίριαξαν μαζί με κάποια άλλα ποιήματά του, ντύνοντας μουσικά τις απαγγελίες του, επτά χρόνια μετά το θάνατό του. Το άλμπουμ ξεκινά με την πρόσκληση και την επίκληση «... Είστε όλοι μέσα; Η τελετή είναι έτοιμη να αρχίσει. Ξυπνήστε! », που υποδηλώνει μια αναφορά στο βιωματικό θέατρο των Julian Beck και Judith Molina, αλλά και του Artaud, τους οποίους ο Morrison αγαπούσε, έχοντας αναπτύξει μια ιδιαίτερη υποκριτική τεχνική στην απαγγελία και στην παρουσίαση, όταν ερμήνευε τα ποιήματά του. «Ξύπνα...» συνεχίζει με αυτό το ποίημα το άνοιγμα του άλμπουμ, το οποίο δεν περιλαμβάνεται στην αυτοέκδοση του “An American Prayer”, το επέλεξαν όμως τα μέλη των “The Doors” ως εισαγωγικό θέμα, με τον Morrison να εκθειάζει το πνεύμα και τα διαχρονικά μηνύματα των Αρχαίων Ελλήνων και των Σαμάνων Ιερέων περί ελευθερίας και κάθαρσης ψυχής, φιλοσοφίες που αγαπούσε ιδιαίτερα ο ίδιος.



Η επόμενη ενότητα αλλάζει ταχύτητα, αφήνοντας το μουσικό έργο ως “χαλί” σε περισσότερες της μίας προφορικής αφήγησης – ακολουθώντας λίγο την παράδοση των ΗΠΑ – στην οποία ο Morrison εξιστορεί ένα επεισόδιο από την παιδική του ηλικία, που το τιτλοφορεί “Η εθνική οδός της Αυγής”. Αφηγείται μια «απόκοσμη» ιστορία της οικογένειάς του: Όταν ο πατέρας του οδηγούσε μέσα στην έρημο και εκείνος ήταν ακόμα παιδί, βρέθηκαν μπροστά σε ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, με έναν νεκρό ινδιάνο. Ο Morrison πίστευε πως το πνεύμα αυτού του ινδιάνου κατέλαβε την ψυχή του.

Στη μουσική βερσιόν του “An American Prayer” υπάρχουν και ποιητικά ανέκδοτα ποιήματα του Morrison για ένα νεογέννητο ξύπνημα (“Newborn Awakening”), μια διερεύνηση σε θέματα ανάστασης της ψυχής και της ανάληψης του εαυτού και του κόσμου του. Το ποίημα αυτό το είχε γράψει ο Morrison στην ενηλικίωσή του, δίνοντας έμφαση και στην στρατιωτικοποιημένη κοινωνία (επηρεασμένος από τη στρατιωτική ζωή του πατέρα του, που επηρέασε εν συνόλω την οικογένειά του). Η ποιητική αφηγηματική συνέχεια έρχεται από άλλο ένα ανέκδοτο ποίημά του, το “Μαύρο Χρώμιο (Latino Chrome)”, που περιγράφει ένα απόσπασμα από τη μαύρη μουσική της δεκαετίας του 1960 και της κουλτούρας που επικρατούσε στην περιοχή του Chicano, στην Καλιφόρνια.

Το “Άγγελοι και ναυτικοί (Angels and Sailors)” είναι άλλο

Angels and sailors Rich girls Backyard fences Tents Dreams watching each other narrowly Soft luxuriant cars Girls in garages, stripped Out to get liquor and clothes Half gallons of wine and six- packs of beer Jumped, humped, born to	Άγγελοι και ναύτες πλουσιοκόριτσα Όμορφοι κήποι, τέντες, φράχτες, Τα όνειρα περιεργάζονται το ένα τ' άλλο. Βολικά, πολυτελή αυτοκίνητα. Στα γκαράζ γυμνωμένα κορίτσια Μόνο για να παίρνουν οινόπνευμα και ρούχα,
---	--

<p>suffer</p> <p>Made to undress in the wilderness.</p> <p>I will never treat you mean  Never start no kind of scene  I'll tell you every place and  person that I've been.</p> <p>Always a playground instructor,  never a killer</p> <p>Always a bridesmaid on the  verge of fame or over</p> <p>He maneuvered two girls into  his hotel room</p> <p>One a friend, the other, the  young one, a newer stranger</p> <p>[...]</p>	<p>Μισά γαλόνια από κρασί κι  έξι κουτιά μπίρες</p> <p>Πηδούσαν,  καμπουριασμένα,  γεννημένα να  βογκούν φτιαγμένα να  γυμνώνονται στις ερημιές.</p> <p>Ποτέ δε θα σου φερθώ  άσχημα</p> <p>Ποτέ δε θα αρχίσω  καμία σκηνή</p> <p>Θα σας πω για κάθε χώρα  και για κάθε άτομο που έχω  πάει.</p> <p>Ως ένας παντοτινός  εκπαιδευτής της παιδικής  χαράς, ποτέ όμως ένας  δολοφόνος</p> <p>Πάντα ως μια συνεχιζόμενη  παράνυμφος στα πρόθυρα  της δόξας</p> <p>Να του κουνιούνται δύο  κορίτσια στο δωμάτιο του  ξενοδοχείου του</p> <p>Ένας φίλος, ο άλλος, ο πιο  νεαρός, ένας καινούργιος  ξένος</p> <p>[...]</p>
---	---

ένα ποίημα που δεν υπάρχει στην έντυπη έκδοση του Morrison και το οποίο εξερευνά τη θρησκεία και αποτελεί την καταστολή του σεξ, με χαρακτηριστικές γραφικές εικόνες που συχνά ο Morrison απέρριπτε. Αυτά τα θέματα συνεχίστηκαν στις επόμενες στροφές, που είχαν υπότιτλο “Φτιαγμένη σύλληψη (Stoned Immaculate)”.

“Άγγελοι και ναυτικοί (Angels and Sailors)”

Το γνωστό σε όλους τους αναγνώστες του Morrison ποιητικό απόσπασμα “Η Ταινία (The Movie)” τονίζει την παρακλητική μορφή της “Προσευχής” και εκφράζει τις πεπειθήσεις και τις επιθυμίες του συγγραφέα σχετικά με τον κινηματογράφο. Στην ποιητική συλλογή, αφού προηγηθούν οι επικλήσεις, ακολουθούν οι κατάρες, δίνοντας έμφαση σε πορνογραφικές εικόνες. Η τάση αυτή έδωσε την αφορμή ώστε ο Morrison να αποκτήσει ένα κακό όνομα σε ορισμένους δήθεν εκλεπτυσμένους κύκλους, καθώς αυτούς “φωτογράφιζε” γεμάτος από νοήματα.

<p>Words dissemble Words be quick Words resemble walking sticks Plant them They will grow Watch them waver so I'll always be a word-man Better thn a birdman</p>	<p>Λέξεις που υποκρίνονται Λέξεις που είναι γρήγορες Λέξεις που μοιάζουν με περιπατητικά μπαστούνια Φυτέψτε Θα αναπτυχθούν Παρακολουθήστε τες να αμφιταλαντεύονται Πάντα θα είμαι μια λέξη – άντρας Καλύτερος από έναν άνθρωπο-πουλι3</p>
--	---

Ολόκληρη η κοινωνική ελίτ είναι βουτηγμένη μέσα στη σεξουαλική και καταχρηστική διαφθορά, γεμάτη από οιοπνεύματα και ουσίες. Η αλήθεια αυτή, που ξεστόμιζε με την πρώτη του αυτή ποιητική συλλογή ο Morrison, δεν άρεσε σε πολλούς, δεν άρεσε στο star system, δεν άρεσε και σε κάποιους λογοτεχνικούς κύκλους. Το ποιητικό επεισόδιο ολοκληρώνεται με μερικές από τις πιο αγαπημένες μου στροφές:

Η μουσική εκδοχή του "An American Prayer" περιλαμβάνει μια εκδοχή από σκόρπια ποιήματα του Morrison, που τα μέλη των "The Doors" τιτλοφόρησαν ως "Αμερικανική Νύχτα (American Night)", η οποία είναι μία σύντομη, αινιγματική βεβαίως ένταξη, καθώς συνοδεύεται από μια ζωντανή εμφάνιση των "The Doors" με το "Roadhouse Blues", ένα τραγούδι με το οποίο πάντα ο Morrison αλληλεπιδρούσε με το κοινό του.

Βεβαίως, είναι φανερό πως όλο αυτό αποτελεί μια πρόσθετη και μάλιστα παράταιρη επέμβαση – ιδιαίτερα το τραγούδι, σε συνδυασμό με τα ποιητικά στιχάκια που προηγούνται και ακολουθούν – για να δώσει στη μουσική εκδοχή την εμπορική έμφαση. Το ποιητικό απόσπασμα που ακολουθεί είναι από το "Ο κόσμος φλέγεται (Worlds on Fire)" – το οποίο δε συμπεριλαμβάνεται στην έντυπη έκδοση.

Εδώ, ο Morrison επιστρέφει στον αυτοβιογραφικό χαρακτήρα του, αναφερόμενος στο είδωλό του, Rimbaud, δημιουργώντας μια βέβηλη ατμόσφαιρα γεμάτη με τα θέματα του σεξ, του θανάτου, της θρησκείας και της κοινωνικής ηδονοβλεψίας, ενώ επιστρέφει με το "Hitchhiker", όπου αφηγείται τα δρώμενα σε μια από τις ταινίες του και αποτελεί άλλο ένα παράδειγμα σχετικά με το πόσο πίστευε στην αλληγορία των εικόνων που έχτιζε – κυρίως αυτού του μοναχικού ταξιδιώτη.

Το "Riders on the storm" παίζει στο παρασκήνιο καθώς ο αφηγητής περιγράφει σε κάποιον, από το τηλέφωνο, μια δολοφονική πράξη.

Η επική μουσική ποιητική εκδοχή – που οι περισσότεροι αναγνώστες την αντιλαμβάνονται ως τη βασική μορφή της "Αμερικάνικης προσευχής" – ολοκληρώνεται με τη

<p>Do you know the warm progress under the stars? Do you know we exist? Have you forgotten the keys to the kingdom? Have you been born yet &amp; are you alive? Let's reinvent the gods, all the myths of the ages Celebrate symbols from deep elder forests (Have you forgotten the lessons of the ancient war)</p>	<p>Γνωρίζεις τη θερμική διαδικασία κάτω από τα αστέρια; Γνωρίζεις πως υπάρχουμε; Μήπως έχεις χάσει τα κλειδιά του Βασιλείου; Πού ζεις; Υπάρχεις και είσαι ακόμα ζωντανός; Ας ανακαλύψουμε εκ νέου τους θεούς, των εποχών όλους τους μύθους Σύμβολα εορταστικά από τα βάθη των αγέρωχων δασών (Ξέχασες τα μαθήματα του αρχαίου πολέμου)</p>
--	--

διερεύνηση των αγαπημένων θεμάτων του Morrison, κάνοντας αναφορές στις εξελίξεις σημαντικών γεγονότων του 1960, τα περισσότερα εκ των οποίων επαναλαμβάνονται

<p>O great creator of being grant us one more hour to perform our art &amp; perfect our lives The moths &amp; atheists are doubly divine &amp; dying We live, we die &amp; death not ends it Journey we more into the Nightmare Cling to life our passion'd flower Cling to cunts &amp; cocks of despair We got our final vision by clap</p>	<p>Ω, μεγάλη Δημιουργέ της ύπαρξης, χάρισέ μας μια ώρα ακόμα για να εκτελέσουμε την τέχνη μας και να τελειοποιήσουμε τη ζωή μας Οι πεταλούδες της νύχτας και οι άθεοι είναι διπλά θεϊκοί και πεθαίνουν Ζούμε, πεθαίνουμε και ο θάνατος δεν είναι το τέλος Ταξιδεύουμε πιο βαθιά στον Εφιάλτη Γαντζωμένοι απ' τη ζωή Το παθός μας ένα λουλούδι Γαντζωμένοι στα μουνιά</p>
--	--

Columbus' groin got  
filled w/ green death  
(I touched her thigh  
& death smiled)

και στους πούτσους της  
απελπισίας  
Βρήκαμε το τελικό μας  
όραμα  
με τη βλεννόρροια.  
που πάρθηκε από τη  
βουβωνική χώρα του  
Κολόμβου  
συμπληρώνοντάς το με  
πράσινο θάνατο.  
(Άγγιξα το μηρό της  
και χαμογέλασε ο θάνατος )

λίγο ως πολύ μέχρι σήμερα. Άλλωστε, η μαγεία με την ιστορία είναι πως επαναλαμβάνεται, κάνοντας τους καλλιτέχνες που καταπιάνονται με αυτά τα θέματα εξίσου διαχρονικούς. Η “Προσευχή” αρχίζει αινιγματικά και διερευνητικά:

Συνεχίζει, εκλιπαρώντας τη δύναμη της γης και ενός πνευματικού δημιουργού να του επιτρέψει να συνεχίσει την τέχνη του:

Τα αιτήματα προς τον πνευματικό δημιουργό συνεχίζουν, στα οποία ο Morrison διερωτάται αν υπάρχει όντως κάτι που μπορεί πραγματικά να πιστέψουν. Η ελευθερία πρέπει να υπάρξει και αποτελεί μια κραυγή ενάντια στην κοινωνική και πολιτική αδικία της δεκαετίας του 1960, που πλειοψηφούσες μορφές τους φτάνουν στο σήμερα. Το ίδιο γίνεται και στο μελοποιημένο ποίημα “WASP”, που βρίσκεται στο άλμπουμ “LA Woman”. Η ελευθερία πρέπει να υπάρξει και να κυριαρχήσει συθέμελα, μαζί με την πνευματική ανάσταση, απέναντι στη ματαιότητα της ζωής.

Αμφισβητώντας τις ηθικές, οικογενειακές και κοινωνικές αξίες, ο ίδιος προέταξε την ανάγκη αλλά και το δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να ανακαλύπτει τον εαυτό του πέρα από κομφορμιστικές αντιλήψεις περί κοινωνικών ρόλων και αποστολών. Η σεξουαλική επανάσταση, ο μουσικός πειραματισμός, η χρήση παραισθησιογόνων ουσιών, η υιοθέτηση κοινοβιακών πρακτικών διαβίωσης αποτελούσαν

We have assembled inside this  
ancient  
& insane theatre  
To propagate our lust for life  
& flee the swarming wisdom  
of the streets  
The barns are stormed  
The windows kept  
& only one of all the rest  
To dance & save us  
W/ the divine mockery  
of words  
Music inflames temperament  
(When the true King's  
murderers  
are allowed to roam free  
a 1000 Magicians arise  
in the land)  
Where are the feasts  
we were promised  
Where is the wine  
The New Wine  
(dying on the vine)  
resident mockery  
give us an hour for magic  
We of the purple glove  
We of the starling flight  
& velvet hour  
We of arabic pleasure's breed  
We of sundome & the night  
Give us a creed  
To believe  
A night of Lust  
Give us trust in  
The Night

Έχουμε συνωστιστεί μέσα  
σε αυτό το αρχαίο και  
παράφρον θέατρο  
Να διαδώσουμε τη σφοδρή  
επιθυμία μας για ζωή  
ξεφεύγοντας από την  
εξάπλωση της σοφίας  
των δρόμων. Εφοδιάστηκαν  
οι αχυρώνες. Διατηρήθηκαν  
τα παράθυρα το ένα και  
μοναδικό από όλα τα  
υπόλοιπα. Ο χορός είναι και  
η σωτηρία μας Με τη θεϊκή  
διακωμώδηση των λέξεων.  
Η μουσική να ερεθίζει την  
ιδιοσυγκρασία  
(Όταν επιτρέπονται οι  
δολοφόνοι του αληθινού  
βασιλιά να περιφέρονται  
ελεύθεροι 1.000 Μάγοι  
προκύπτουν στη γη)  
Πού είναι οι γιορτές  
που μας υποσχέθηκαν  
Πού είναι το κρασί. Το Νέο  
Κρασί. (Πεθαίνει στο αμπέλι)  
Της κοροϊδίας ο κάτοικος  
χάρισέ μας μια μαγική ώρα  
Εμείς του πορφυρού γαντιού  
Εμείς οι πετούμενες  
Στουρνίδες  
και της βελούδινης ώρας  
Εμείς η ευχαρίστηση της  
αραβικής φυλής  
Εμείς του θολού ήλιου και  
της νύχτας  
Δώστε μας μια θρησκεία  
Να πιστέψουμε  
Μια Λάγνα νύχτα  
Δώστε μας την εμπιστοσύνη  
Τη Νύχτα

διαφορετικές εκδοχές του κεντρικού προστάγματος να αναζητηθούν νέοι τρόποι και δρόμοι συγκρότησης της υποκειμενικότητας τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο. Δεν υπάρχει δημοκρατία όταν υπάρχει αστυνομία, δεν υπάρχει δικαιοσύνη όταν υπάρχει εξουσιαστική βία, δεν υπάρχει ισότητα όταν το χρήμα εξουσιάζει, δεν υπάρχει ελευθερία όταν η κάθε γέννηση γίνεται κτήμα αυτού που το γεννά. Ο Morrison λοιπόν εδώ θρηνεί:

Τούτος ο θρήνος φτάνει στο αποκορύφωμά του όταν ο ποιητής περνά όλη την απογοήτευσή του για την αποτυχία των εξεγερσιακών ξεσπασμάτων, των ιδεολογικών αναζητήσεων και των προσπαθειών καταστολής όχι μόνο – ή τόσο – του οικονομικού και πολιτικού μοντέλου που έχει παγιώσει ο νεοφιλελεύθερος καπιταλιστικός ολοκληρωτισμός, αλλά σίγουρα του μοντέλου ζωής και των συντηρητικών αγκυλώσεων, που μαζί με το βραχίονα των θρησκευτικών αξιακών κωδίκων χρησιμοποιήθηκαν και χρησιμοποιούνται για τη σκλαβιά και την καθήλωση του ανθρώπου στο ανελεύθερο και εξουσιαστικό πρότυπο που εξυπηρετεί τις ανάγκες του.

Ο Morrison γνωρίζει πως η επανάσταση του πνεύματος για τον κοινό θνητό έχει αποτύχει. Όμως, αφήνει να εννοηθεί, ως ένα από τα βασικότερα μηνύματα της “Αμερικανικής Προσευχής”, πως τα πολιτικά συστήματα με περιεχόμενο φασιστικού νεοφιλελευθερισμού και με συμμάχους την βιομηχανία του θεάματος καταστέλλουν εντέχνως τα κινήματα που αναπτύσσονται, πολλαπλασιάζονται και

We're perched headlong  
On the edge of boredom  
We're reaching for death  
On the end of a candle  
We're trying for something  
That's already found us

Είμαστε κουρνιασμένοι με  
την κεφαλή εμπρός  
στην άκρη της πλήξης  
Πλησιάζουμε το θάνατο  
στην άκρη ενός κεριού  
Προσπαθούμε για κάτι  
Το οποίο ήδη μας έχει βρει



αποκτούν δυναμική τέτοια που γίνονται επικίνδυνα ως προς την εξουσιαστική τους δύναμη και υποτάσσουν τις μάζες είτε μέσω της κατευθυνόμενης εκπαίδευσης, είτε μέσω της βίας, τυφλώνοντας τους λαούς σε μια πιθανή κορύφωση μιας πετυχημένης εξέγερσης.

Ο ποιητής θρηνεί γιατί γνωρίζει πως τα συμφέροντα του εξουσιαστικού “έθνους της Βαβυλώνας” θα διαφυλαχθούν:

Η θρηνωδία ολοκληρώνεται με το “Γιορτή από φίλου,

	Περιμένουν να μας οδηγήσουν ενδιάμεσα στον αποκομμένο κήπο
They are waiting to take us into the severed garden	Γνωρίζεις πόσο χλομός και απρόκλητα γεμάτος
Do you know how pale & wan- ton thrilling	ενθουσιασμό. Θάνατος έρχεται σε μια περίεργη ώρα
comes death on a strange hour unannounced, unplanned for	αιφνιδιαστικά, απρογραμμάτιστα,
like a scaring over-friendly guest you've brought to bed	καθώς ο εκφοβισμός που έχετε είναι υπεράνω φιλίας των επισκεπτών που τους έφεραν στο κρεβάτι.
Death makes angels of us all & gives us wings where we had shoulders smooth as raven's claws	Ο θάνατος μας κάνει όλους αγγέλους Και μας δίνει φτερά εκεί όπου είχαμε ώμους
No more money, no more fan- cy dress	απαλά όπως του κορακιού τα νύχια
This other Kingdom seems by far the best	Όχι άλλα χρήματα, όχι άλλο φόρεμα φανταχτερό
until its other jaw reveals incest & loose obedience to a veg- etable law	Αυτό το άλλο Βασίλειο φαίνεται μακράν το καλύτερο μέχρι το άλλο κήρυγμα που αποκαλύπτει την αιμομιξία και τη χαλαρή υπακοή στο φυτικό νόμο
I will not go Prefer a feast of Friends To the Giant family	Δε θα πάω Προτιμώ μια γιορτή από φίλους από μια γιγάντια οικογένεια.

το οποίο δίνει στο κοινό μια διορατική όψη στην κατάσταση του νου του Morrison και δείχνει μια αυτο-προφητεία του επικείμενου θανάτου του. Ο θάνατος είναι το κύριο θέμα του στο τελευταίο πρώτο μέρος της “Προσευχής”, αλλά τούτο το τέλος φαίνεται να έρχεται σε αντίθεση με το υπόλοιπο δεύτερο μέρος του ποιήματος που συνεχίζει να κατακρεουργεί την κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα, καλώντας πάντα σε μια πνευματική επανάσταση.

Ο αναγνώστης στο βάθος και στο εύρος της “Αμερικανικής Προσευχής” διαπιστώνει πως ο Morrison ήταν ένας ταλαντούχος ποιητής. Γιατί τότε ο ίδιος αντιμετώπιστηκε από μια ομάδα Ευρωπαίων κριτικών λογοτεχνίας ως ξεπερασμένος;

Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση βρίσκεται στις επικρατούσες ακαδημαϊκές στάσεις των κριτικών λογοτεχνίας και μελετητών όπως ο Harold Bloom. Ο Bloom θα κατηγοριοποιήσει το έργο του Morrison στην εργασία του “School of Resentment” ως δημιουργό-μύστη της αρχαίας ιδεολογίας της παγκόσμιας λογοτεχνίας, ως πνεύμα που συνταίριαξε αρχαϊκές κουλτούρες σε μια μονότονη στάση ζωής, κατηγορία που ο ίδιος ο Bloom κατέταξε τις φεμινίστριες, τους μαρξιστές, τους αποδομιστές και ούτω καθεξής. Σχεδόν όποιος δε γράφει στις παραδοσιακές μορφές, για τον Bloom, είναι ύποπτος, ένας τρελός ή μία τρελή, μια αντικοινωνική φύση που αποδομεί την έννοια της λογοτεχνίας. «Η “Προσευχή” είναι ίσως πολύ αναπt-garde για να είναι πραγματική», σημειώνει ο Bloom. «Ο Morrison δυστυχώς εθελοτυφλεί, δεχόμενος να βλέπει γραπτά που ήδη προϋπήρχαν και εμμένοντας απλά στη διερεύνηση ή στο να εκθέτει τα κοινωνικά δεινά που αυτός δίνει σημασία, δίχως τα γραπτά του να είναι άξια ανάγνωσης».

Υπάρχουν μελετητές που διαφωνούν, έμμεσα και άμεσα. Όπως η Barbara Herrnstein Smith και ο Braxton Craven, καθηγητές της Συγκριτικής Αγγλικής Λογοτεχνίας και διευθυντές του Κέντρου Διεπιστημονικών Σπουδών της Επιστήμης και Θεωρίας του Πολιτισμού, του Πανεπιστημίου του Duke, οι οποίοι υιοθετούν μια εντελώς διαφορετική άποψη, επιτιθέμενοι στον Bloom, για το τι περιλαμβάνει η

κλασική λογοτεχνία και τι όχι. Τονίζουν πως η λογοτεχνία ανήκει στις καταστάσεις και στο πνεύμα του απλού ανθρώπου. Η κάθε διεργασία είναι προσωπική και η λογοτεχνία δεν ανήκει στους κριτικούς, παρά μόνο στους δημιουργούς και μέσω αυτών στο κοινό. Σε αντίστοιχο άρθρο για την “Προσευχή” κατηγορούν ανοιχτά το συντηρητισμό και την... παλαιολιθικότητα του Bloom, αναφέροντας σχετικά: «Ο τρόπος που μια λογοτεχνική διεργασία γίνεται διαρκής και σταθερή έχει να κάνει καθαρά με την αντίληψη και τη δεκτικότητα του κοινού, την πάροδο του χρόνου και την ερμηνεία. Αλαζόνας είναι αυτός ο κριτικός που προσπαθεί να ερμηνεύσει κάτι το οποίο έχει περάσει σε καθέναν από το κοινό ως αυτόνομο μήνυμα.

Η “Προσευχή” και τα υπόλοιπα ποιήματα του Morrison έχουν διαβαστεί και μεγαλώσει έξι γενεές μέχρι σήμερα – όχι μόνο Αμερικανούς, αλλά κι αντίστοιχες γενεές σε ολόκληρο τον κόσμο. Το κοινό δέχτηκε την ποίησή του όπως και τα τραγούδια του. Οι κριτικοί, λοιπόν, δεν πρέπει να εθελουφλούν. Όταν μέχρι σήμερα, μετά από 65 χρόνια, το πρώτο άλμπουμ των “Doors” – που στην πλειοψηφία του διακρίνεται από την ποίηση του Morrison – βρίσκεται ακόμα στο Νο. 100 του Billboard και η “Προσευχή” έχει πουλήσει ήδη 30.000.000 αντίτυπα παγκοσμίως, αποτελεί ατράνταχτο επιχείρημα πως η ποίηση του Morrison είναι ζωντανή και διαχρονική με θαυμαστά νοήματα, που ο καθένας μπορεί να τα ερμηνεύσει διαφορετικά.

Η Smith και ο Craven δεν είναι οι μόνοι μελετητές που βρίσκουν τις κριτικές λογοτεχνικές αναλύσεις και τη φιλοσοφία του Bloom ανεπαρκή, τουλάχιστον σε σχέση με το ποιητικό έργο του Morrison. Το ίδιο κάνει και ο James B. Wallace Fowlie, καθηγητής της Γαλλικής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο του Duke. Από το 1964 μέχρι το θάνατό του το 1998, διερεύνησε και έγραψε για τον Ρεμπώ και τον Jim Morrison το έργο του “Ο επαναστάτης ως ποιητής, απομνημονεύματα”. Σε αυτή τη συγκριτική ανάλυση – σε τόνο προσωπικού δοκιμίου – ο Fowlie αντλεί πολλές έγκυρες συγκρίσεις μεταξύ των ποιημάτων του Morrison και του Arthur Rimbaud, που ονόμασε γαλλο-αμερικανική συμβολιστική ποίηση 19ου και

20ού αιώνα. Ο Morrison διάβασε και μελέτησε τον Ρεμπώ, τον οποίο θαύμαζε πολύ (ο ίδιος ο Morrison είχε στείλει ένα σημείωμα στον Fowlie, ευχαριστώντας τον για τη μετάφραση του έργου “Άπαντα του Ρεμπώ” στα Αγγλικά).

Αν και ο ίδιος ο Fowlie δεν εξετάζει την “Προσευχή” αυτόνομα, μετά από μερικά χρόνια θα μελετήσει συνολικά το έργο του Morrison, παραθέτοντας μεγάλα αποσπάσματα από όλο το φάσμα του έργου του, επισημαίνοντας τις ομοιότητες σε μερικά γνωστά ποιήματα του Ρεμπώ. Στο

Where are the feasts  
we were promised  
Where is the wine  
The New Wine  
(dying on the vine)

Πού είναι οι γιορτές  
που μας υποσχέθηκαν  
Πού είναι το κρασί  
Το Νέο Κρασί  
(Πεθαίνει στο αμπέλι)

Αυτές οι ερωτήσεις που θέτει ο Morrison είναι πολύ κοντά στο ποιητικό άνοιγμα του Ρεμπώ, από το “Μια εποχή στην κόλαση”: «Πριν από πολύ καιρό ... η ζωή μου ήταν ένα συμπόσιο ... / όπου όλα τα κρασιά έρρεαν».

Αν και το παραπάνω απόσπασμα ο Fowlie το παίρνει από την “Προσευχή”, εντούτοις κάνει μια συγκριτική έρευνα και ανάλυση σε όλες τις ποιητικές συλλογές του Morrison, ανακαλύπτοντας επιρροές από τους Apollinaire, Mallarmé, Villon και Artaud. Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά: «Δε θα τολμούσα ποτέ να πω ότι ο Morrison είχε το ταλέντο τους, ίσως επειδή έζησε πολύ λίγο ή δεν άφησε αρκετό έργο όσο θα ήθελε, απλά φαίνεται πως έχει επηρεαστεί από αυτούς. Η μοναδικότητά του και η ευφυΐα του συνίστανται στο ότι αυτές τις επιρροές τις έκανε τόσο διαχρονικές χρησιμοποιώντας ποικίλη γλώσσα και παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως πρότυπο, αποδεχόμενος μια συγκεκριμένη στάση ζωής. Δεν μπορεί, λοιπόν, παρά να τον κάνει ένα αριστουργηματικό σύγχρονο και διαχρονικό ποιητή που ακόμα στις μέρες μας μιλά στον εγκέφαλο του κάθε αναγνώστη».

Μια άλλη κριτική του συντηρητικού Bloom για την “Προσευχή”, αλλά και ως προς την ποιητική αγιοποίηση του Morrison, η οποία ξεσήκωσε έντονες αντιδράσεις στους

λογοτεχνικούς και ακαδημαϊκούς κύκλους, αναφέρει: «Το ισχυρότερο στην ποίηση του Morrison είναι τα γνωστικά και φανταστικά φαινόμενα που προβάλλει και τα οποία είναι πάρα πολύ δύσκολο να διαβαστούν από την οποιαδήποτε κοινωνική τάξη, φύλο, φυλή ή εθνική καταγωγή». Σε αυτή την περίπτωση, ο Bloom όντως τέντωσε και έκοψε το σχοινί, βγάζοντας μίσος και λόγια ελιπίστικα και ρατσιστικά, αποδεικνύοντας όχι μόνο ακατάσχετο μένος, αλλά και μια ασχετοσύνη, δίχως να έχει μελετήσει εκτενώς την ποίησή του. Η πλειοψηφία όμως των ακαδημαϊκών τον διέψευσε, λέγοντας πως το κοινό δεν τον έχει απορρίψει, απλά ο ίδιος δεν μπορεί να τον κατανοήσει. Το κοινό, λοιπόν, δέχτηκε και κατά καιρούς κατάφερε και ερμήνευσε τους συμβολισμούς, τις εικόνες και τα στοιχεία όχι μόνο στην “Προσευχή”, αλλά σε ολόκληρο το έργο του Morrison.

Η ποίηση του Morrison συχνά περιγράφεται ως ασεβής, συγκλονιστική, σοκαριστική, συμβολιστική και μυστηριώδης, σαν να επρόκειτο για ανεπιθύμητα κοινωνικά χαρακτηριστικά. Μπορεί αυτά τα χαρακτηριστικά να προσθέτουν θετικότητα αντί να αναιρούν ένα ποίημα; Πιστεύω, λοιπόν, πως η ποίηση του Morrison είναι πιο περίπλοκη από ό, τι ακατάληπτα αρνητικά του καταλογίζουν ορισμένοι επικριτές του. Το “Ξύπνα” από μόνο του προσφέρει έναν πλούσιο συμβολισμό απέναντι στην κοινωνική παρήχηση, δημιουργώντας μια ομόηχη πνευματική συνήχηση: «Επιλέξτε την ημέρα και να επιλέξετε αυτή την ημέρα / που θα σας κάνει θεούς ...», «... κρύο φεγγάρι πολυεδρικό», ευθύς αρνητικός λόγος προς την πολιτική του νεοφιλελευθερισμού, ή ύμνος προς την ελευθερία και κριτική της κατάλυσης του αυθορμητισμού: «Επιλέγω να μουρμουρίζω ... Επιλέγω τώρα, να σιγοτραγουδώ / Κάτω από το φεγγάρι ...», ή εικόνες που είναι πρωτότυπες και εντυπωσιακές, όπως: «ρήμαξαν τ' άκρα και τις υγρές ψυχές» και «η νεαρή γυναίκα παίζει ένα τραγούδι φάντασμα στο μεγάλο μωρό της».

Τέλος, σε όλη την “Προσευχή” υπάρχουν πολλά προσωπικά παραδείγματα, ανοίγοντας αρκετά συχνά ένα ποιητικό διάλογο, με μια εσωτερική ομοιοκαταληξία, για να περάσει μηνύματα από πόνους που έχει βιώσει. Ταυτόχρονα,

όλα αυτά συνδυάζονται θεματικά με την οιδιπόδεια, τη φροϋδική και τη νισεϊκή φιλοσοφία. Στο χαρτί μεταφέρει μια συνδυασμένη ατμόσφαιρα παρμένη από την ελληνική μυθολογία και το διονυσιακό τελετουργικό, τα οποία γίνονται ένα με τους χορούς στις επικλήσεις των αγαθών πνευμάτων των Σαμάνων Ιερέων.

Η Smith επισημαίνει, επίσης – το οποίο θεωρώ εξίσου σημαντικό – ότι η αλληλεπίδραση ανάμεσα στην ποιητική του λογοτεχνία, τους αναγνώστες του και την κουλτούρα τους είναι αμοιβαία, ένα δούναι και λαβείν. Με άλλα λόγια, όσο περισσότερα ερωτηματικά δημιουργεί ένα ποίημα ή μια ιστορία ή ένα μυθιστόρημα τόσο εντυπωσιάζει το κοινό, οποιαδήποτε κι αν είναι η κουλτούρα του, μένοντας να ανακαλύψει αυτά τα ερωτηματικά που απηχούνται από το έργο. Αυτό η ποίηση του Morrison το πέτυχε. Αυτή η “πετοσφαίριση” των ιδεών και των λέξεων, το συνεχιζόμενο πέρα-δώθε, συγκίνησε το κοινό, που αποδέχτηκε την ποίηση του Morrison, αγνοώντας τους κριτικούς και τους ακαδημαϊκούς κύκλους. Το παλιό μένει απλά προσκολλημένο στο παρελθόν, παραμερίζοντας συμβολισμούς και νέες φιλοσοφίες. Μία τέτοιου είδους προσκόλληση είχε και ο Bloom, με αποτέλεσμα το παλιό να μένει στο συντηρητισμό και σε μια παρωχημένη κοπή, που το κοινό δεν αποδέχεται, απορρίπτοντας σχεδόν αντανεκλαστικά και τους διορατικούς κριτικούς.

Ίσως η γενική ακαδημαϊκή αντίσταση των επικριτών του Morrison προκύπτει από το γεγονός ότι ο ίδιος είχε εθιστεί ηθελημένα στο αλκοόλ και τα ναρκωτικά, ενώ είχε μπλεξίματα και με τις αστυνομικές Αρχές. Αυτό οι συντηρητικοί ακαδημαϊκοί κύκλοι δεν το δέχτηκαν ποτέ. Ωστόσο, λανθασμένα εστίασαν περισσότερο στην παραβατική συμπεριφορά του και λιγότερο στο έργο του.

Και λοιπόν; Νομίζω ότι μπορεί κανείς να απαριθμήσει πολλούς ποιητές και συγγραφείς που δεν έχουν μελετηθεί σοβαρά, ακόμα και στα καλύτερα πανεπιστήμια, αλλά έχουν επιτύχει να εισχωρήσουν στο πνεύμα του κοινού, αν και κάνουν εξίσου μια έκλυτη ζωή. Παραδείγματα που μου έρχονται αμέσως στο μυαλό είναι ο Ernest Hemingway, ο Oscar Wilde και ο Charles Bukowski. Σίγουρα υπάρχουν

δεκάδες, αν όχι εκατοντάδες περισσότεροι συγγραφείς. Όταν ρωτήθηκαν άνθρωποι που βρίσκονταν κοντά στο Morrison, οι οποίοι τον αγάπησαν και εργάστηκαν μαζί του, ανέφεραν πως οι αντιδράσεις του Τύπου και ειδικότερα οι τοπικές Αρχές ήταν υπερβολικές. Αυτό δυστυχώς συμβαίνει συχνά: η προβολή μιας θρυλικής υπερβολής υπερβαίνει την προσωπικότητα του ατόμου. Ακόμα και οι αιτίες καθώς και οι μαρτυρίες για το θάνατο του Jim ποικίλλουν.

Νομίζω, λοιπόν, πως αυτό είναι γραφτό... Να τείνει η δημοσιότητα προς τα άκρα, έτσι ώστε να αποδομηθεί ο καλλιτέχνης, ειδικότερα όταν τα συμβολιστικά στοιχεία αρχίζουν να ερμηνεύονται από το κοινό χαλώντας το κατεστημένο, είτε αυτό είναι κοινωνικό, είτε πολιτικό, είτε επαγγελματικό. Διότι ο νεοφιλελευθερισμός, ο συντηρητισμός και το star system αποζητούν μόνο υποδειγματικές ζωές κατά τα δικά τους πρότυπα. Ευτυχώς που υπάρχουν μειοψηφούσες ομάδες που αντιστέκονται σε αυτό το κριτήριο, για να περάσει έτσι η λογοτεχνία στην αθανασία.

Θα παραμείνω για λίγο ακόμα στους επικριτές του, οι οποίοι ισχυρίζονται πως ο Morrison δεν ήταν ποιητής, αλλά ένας απλός στιχουργός και τραγουδιστής. Αν αυτό αληθεύει, τότε γιατί είναι διαδεδομένο ευρέως στις βιογραφίες του, από εκείνους μάλιστα που τον γνώριζαν καλά, όπως ο Danny Sugerman ή ο John Denstone, πως ο σκοπός του Morrison ήταν να φτάσει κάποια στιγμή στο Παρίσι για να ξεφύγει από το star system και να γράψει αποκλειστικά ποίηση. Μάλιστα, σε πολλές συνεντεύξεις του, από την αρχή της καριέρας του ως τραγουδιστής, δήλωνε πως τον ενδιέφερε περισσότερο να μείνει στην ιστορία ως ποιητής παρά ως αστέρι της ροκ. Ο ίδιος, άλλωστε, είχε γράψει πάνω από 1.500 σελίδες ποίησης μέχρι τη στιγμή του θανάτου του – μάλιστα, πρώτος ήταν αυτός που έκανε μια ισχυρή διάκριση μεταξύ ποίησης και στίχων, τους οποίους έγραψε αποκλειστικά για να τραγουδήσει με τη μουσική των "Doors".

Το έργο του Morrison είναι εκτεταμένο. Δεν είναι αδέξιος, πράττει αυτά τα οποία ακριβώς ήθελε να πράξει: 1.500 σελίδες ποίηση, δύο σενάρια, δύο ταινίες, οι οποίες βραβεύτηκαν, περιγράμματα και τρεις ποιητικές συλλογές...

είναι ένα αρκετά μεγάλο σε όγκο υλικό, που επέτρεψε την αναγνώρισή του από το μεγαλύτερο φάσμα των κριτικών και των ακαδημαϊκών της λογοτεχνίας. Οι βάσεις τέθηκαν με την “Αμερικανική Προσευχή”. Αυτοί, στους οποίους δεν άρεσε, αποτελούσαν το σύστημα, όπου είχαν βουλευτεί. Αυτό ο Morrison τούς το χάλασε και συνεχίζει μέχρι σήμερα να τούς το χαλάει.

Ακόμα και τώρα οι επικριτές του επιμένουν πως η ποίησή του δεν είναι αξιόλογη. Ωστόσο, το ίδιο το καπιταλιστικό ιδεολόγημα τούς διαψεύδει: όταν ο οίκος Christi το 2003 δημοπράτησε την “Αμερικανική Προσευχή”, ένα από τα πεντακόσια αντίγραφα από την αυτοέκδοση του Morrison πουλήθηκε σε ένα συλλέκτη έναντι \$8000. Αυτό για τους συντηρητικούς κύκλους νομίζω είναι αρκετό.

Ο Morrison συνεχίζει να εμπνέει τους νέους ανθρώπους και όχι μόνο, σε όλο τον κόσμο, για 45 χρόνια μετά το θάνατό του. Τα βιβλία του και τα λευκώματά του συνεχίζουν να πουλούν σε ολόκληρο τον κόσμο, κερδίζοντας επάξια τη θέση του ποιητή και του λογοτέχνη, πέρα από αυτή του ροκ σταρ. Κρίμα για τον Bloom να μην τον αναγνωρίζουν όχι απλά οι φοιτητές, αλλά και οι ίδιοι οι συνάδελφοί του... Όσο για το κοινό, απλά δε σημαίνει τίποτα.

Χαρακτηριστικό της διαχρονικότητας του Morrison είναι και ο τάφος του, που έρχεται δεύτερος σε επισκεψιμότητα στη Γαλλία, μετά το αεροδρόμιο, ξεπερνώντας το Λούβρο, τον Πύργο του Άιφελ και την Αψίδα του Θριάμβου, που ακολουθούν.

Η ποιητική συλλογή του “Μια αμερικανική προσευχή” σίγουρα έχει ατέλειες όταν τίθεται υπό το αυστηρό μικροσκόπιο του νεοφιλελεύθερου συντηρητικού Bloom. Σίγουρα ο Jim Morrison δεν είναι ο Σαίξπηρ, μήτε και το έργο του οι ψαλμοί της Αγίας Γραφής. Ποτέ του, εξάλλου, δε διακήρυξε πως θα είναι όλα αυτά. Στόχος του, στην πραγματικότητα, ήταν να είναι εντελώς το αντίθετο από τις παραδοσιακές νόρμες, όπως μερικοί από τους καλύτερους ποιητές το έχουν κάνει, παραβαίνοντας νόρμες και κανόνες. Σίγουρα κάποιος θα βρουν κοινά στοιχεία του και επηρεασμούς από την ποίηση του Whitman ή του Ρεμπώ όμως για την εποχή του – αλλά



και διαχρονικά – η ποίηση του ήταν μοναδική. Άλλωστε, κανένας καλλιτέχνης δε μένει ανεπηρέαστος, γι' αυτό και η τέχνη παραμένει ελεύθερη και διαχρονική. Δυστυχώς, όμως, όσο εξελίσσεται, γίνεται ερμηνεύσιμη μόνο από λίγους, από εκείνους που δεν ανήκουν στην ελίτ και οι οποίοι δεν έχουν καμία σχέση με συντηρητισμούς και μικροαστισμούς.

Η “Αμερικανική Προσευχή”, αν μελετηθεί βαθιά, με ανοιχτό μυαλό, θα περάσει στον αναγνώστη ως μία από τις καλύτερες ποιητικές συλλογές που έχουν δοθεί στην κοινωνία.

Πρόκειται για μία υποδειγματική αμερικανική ποίηση, από έναν εξαιρετικά ιδιοφυή Αμερικανό ποιητή.



## ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

TJames Douglas Morrison  
“Μια Αμερικανική Προσευχή”  
Μετάφραση: Εμμανουήλ Γ. Μαύρος

(I)

Γνωρίζεις τη θερμική διαδικασία  
κάτω από τα αστέρια;  
Γνωρίζεις πως υπάρχουμε;  
Μήπως έχεις χάσει τα κλειδιά  
του Βασιλείου;  
Πού ζεις; Υπάρχεις  
και είσαι ακόμα ζωντανός;

Ας ανακαλύψουμε εκ νέου τους θεούς, των εποχών  
όλους τους μύθους  
Σύμβολα εορταστικά από τα βάθη των αγέρωχων δασών  
(Ξέχασες τα μαθήματα  
του αρχαίου πολέμου)

Χρειαζόμαστε μια λαμπερή μεγάλη συνουσία

Οι πατεράδες μας κακαρίζουν σαν τα πουλιά στα δέντρα  
του δάσους  
Η μητέρα μας είναι σε μια θάλασσα νεκρή

Γνωρίζεις πως οδηγηθήκαμε στη  
σφαγή από γαλήνιους ναυάρχους,  
ότι χοντροί και αργοί στρατηγοί γίνονται  
όλο και πιο χυδαίοι στο καινούργιο αίμα;

Γνωρίζεις πως κατευθυνόμαστε  
από την τηλεόραση;  
Το φεγγάρι είναι ένα θηρίο ενός ξηρού αίματος  
Οι αντάρτικες ομάδες, κυλιόμενοι αριθμοί  
στο επόμενο μπλοκ της πράσινης αμπέλου,  
συγκεντρώνουν πράξεις πολέμου  
ενάντια σε αθώους κτηνοτρόφους  
που είναι κιόλας νεκροί

Ω, μεγάλε Δημιουργέ της ύπαρξης,  
χάρισέ μας μια ώρα ακόμα για να  
εκτελέσουμε την τέχνη μας  
και να τελειοποιήσουμε τη ζωή μας

Οι πεταλούδες της νύχτας και οι άθεοι είναι διπλά θείκοι  
και πεθαίνουν  
Ζούμε, πεθαίνουμε  
και ο Θάνατος δεν είναι το τέλος  
Ταξιδεύουμε πιο βαθιά  
στον Εφιάλτη  
Γαντζωμένοι απ' τη ζωή  
το πάθος μας ένα λουλούδι  
Γαντζωμένοι στα μουνιά  
και στους πούτσους της απελπισίας  
Βρήκαμε το τελικό μας όραμα  
με τη βλεννόρροια  
που πάρθηκε από τη βουβωνική χώρα  
του Κολόμβου  
συμπληρώνοντάς το με πράσινο θάνατο.

(Άγγιξα το μηρό της

και χαμογέλασε ο θάνατος )

Έχουμε συνωστιστεί μέσα σε αυτό το αρχαίο  
και παράφρον θέατρο  
Να διαδώσουμε τη σφοδρή επιθυμία μας για ζωή,  
ξεφεύγοντας από την εξάπλωση της σοφίας  
των δρόμων  
Εφοδιάστηκαν οι αχυρώνες  
Διατηρήθηκαν τα παράθυρα,  
το ένα και μοναδικό από όλα τα υπόλοιπα  
Ο χορός είναι και η σωτηρία μας  
Με τη θεϊκή διακωμώδηση  
των λέξεων  
Η μουσική να ερεθίζει την ιδιοσυγκρασία

(Όταν επιτρέπονται οι δολοφόνοι του αληθινού βασιλιά  
να περιφέρονται ελεύθεροι  
1.000 Μάγοι προκύπτουν  
στη γη)

Πού είναι οι γιορτές  
που μας υποσχέθηκαν  
Πού είναι το κρασί  
Το Νέο Κρασί  
(πεθαίνει στο αμπέλι)

Της κοροϊδίας ο κάτοικος  
χάρισέ μας μια μαγική ώρα  
Εμείς του πορφυρού γαντιού  
Εμείς οι πετούμενες Στουρνίδες  
και της βελούδινης ώρας  
Εμείς η ευχαρίστηση της αραβικής φυλής  
Εμείς του θολού ήλιου και της νύχτας.

Δώστε μας μια θρησκεία  
Να πιστέψουμε  
Μια Λάγνα νύχτα  
Δώστε μας την εμπιστοσύνη  
Τη Νύχτα

Δώσε χρώμα  
εκατοντάδες αποχρώσεις  
ένα πλούσιο Μάνταλο2  
για μένα και για σένα

και για το μεταξένιο σας  
ξεκούραστο σπίτι  
μια κεφαλή, σοφία  
κι ένα κρεβάτι

Ταραγμένη η απόφαση  
Της κοροϊδίας ο κάτοικος  
που παρωχημένα ισχυρίστηκε

Συνηθίσαμε να πιστεύουμε  
στις παλιές καλές μέρες  
Εξακολουθούμε να δεχόμαστε  
Τους μονότροπους

Της Καλοσύνης τα Στοιχεία  
και η βίαιη φάτσα  
Ξέχασέ το και άφησέ το

Γνωρίζατε την ύπαρξη της ελευθερίας  
μέσα σ' ένα σχολικό βιβλίο  
Γνωρίζατε πως οι τρελοί  
τρέχουν από τη φυλακή μας;  
Μέσα σε μια φυλακή, μέσα σε ένα στόχο,  
μέσα σε μια λευκή δίνη ενός  
ελεύθερου προτεστάντη

Είμαστε κουρνιασμένοι με την κεφαλή εμπρός  
στην άκρη της πλήξης  
Πλησιάζουμε το θάνατο  
στην άκρη ενός κεριού  
Προσπαθούμε για κάτι  
Το οποίο ήδη μας έχει βρει

Μπορούμε να εφεύρουμε τα δικά μας βασίλεια  
μεγαλειώδεις πορφυρούς θρόνους, τούτες οι καρέκλες του

πόθου  
και να οφείλουμε την αγάπη, στα κρεβάτια της σκουριάς

Ατσάλινες οι πόρτες που κλειδώνουν  
τις κραυγές των φυλακισμένων  
Και με μουσική AM ροκάρουν τα όνειρά τους  
Κανενός μαύρου ανδρός την περηφάνια  
δεν ανυψώνουν οι αχτίδες  
ενώ οι άγγελοι κοσκινίζουν ό,τι φαίνεται σκωπτικό

Για να υπάρξει ένα κομμάτι  
από κάποιο της φτήνιας περιοδικό  
Γρατζουνισμένοι στο μέτωπο των τειχών  
της εμπιστοσύνης  
Αυτό είναι μόνο φυλακή για εκείνους που πρέπει να  
σηκωθούν το πρωί και ν' αγωνιστούν για τόσο  
άχρηστα πρότυπα  
καθώς δακρύζουν οι παρθένες  
επιδεικνύουν πενία και στραβομουτσουιάζουν  
στις ασυναρτησίες ενός τρελού  
προσωπικού

Ω, πώς σιχάθηκα την αμφιβολία  
Ζουν υπό το πρίσμα της βεβαιότητας  
Νότος  
Απάνθρωπες δέστρες  
Οι χαμάληδες έχουν τη δύναμη  
Άντρες σκυλιά και οι πρόστυχες γυναίκες τους  
τραβούν φτωχικά κλινοσκεπάσματα πάνω  
στους ναύτες μας  
(και πού ήσασταν εσείς την ύστατη  
στιγμή;)  
Αρμέγατε τα μουστάκια σας;  
Ή αλέθατε ένα λουλούδι;  
Βαρέθηκα τα σκυθρωπά πρόσωπα  
Που με παρακολουθούν από τον  
πύργο της τηλεόρασης.  
Θέλω τριαντάφυλλα στο  
κίосκι του κήπου μου – Να σκάβω;  
Μωρά βασιλικά, με ρουμπίνια

που ματαιωμένα πρέπει τώρα  
να αντικατασταθούν  
Ξένοι στη λάσπη  
Τούτες οι μεταλλάξεις, γεύμα από αίμα  
για το οργανωμένο εργοστάσιο

Περιμένουν να μας οδηγήσουν ενδιάμεσα  
στον αποκομμένο κήπο  
Γνωρίζεις πόσο χλομός και απρόκλητα  
γεμάτος ενθουσιασμό  
ο θάνατος έρχεται σε μια περίεργη ώρα  
αιφνιδιαστικά, απρογραμμάτιστα,  
καθώς ο εκφοβισμός που έχετε  
είναι υπεράνω φιλίας των επισκεπτών  
που τους έφεραν στο κρεβάτι  
Ο θάνατος μας κάνει όλους αγγέλους  
Και μας δίνει φτερά  
εκεί όπου είχαμε ώμους  
απαλά όπως του κορακιού τα  
νύχια

Όχι άλλα χρήματα, όχι άλλο φόρεμα φανταχτερό  
Αυτό το άλλο Βασίλειο φαίνεται μακράν το καλύτερο  
μέχρι το άλλο κήρυγμα που αποκαλύπτει την αιμομιξία  
και τη χαλαρή υπακοή στο φυτικό νόμο

Δε θα πάω  
Προτιμώ  
μια γιορτή από φίλους  
από μια γιγάντια οικογένεια.

(II)

Μεγάλη η κραυγή του Χριστού  
Συνήθης διαβεβαίωση  
Μαίρη σκνηρή θα σηκωθείς επάνω  
μια Κυριακή πρωί

"Η ταινία θα ξεκινήσει σε 5 λεπτά"  
Ανακοίνωσε η απρόσεκτη φωνή



“Αυτοί που δεν έχουν θέση, θα περιμένουν  
την επόμενη παράσταση ”

Εμείς αργά τακτοποιηθήκαμε, νωχελικά  
στην αίθουσα. Η αίθουσα των ακροατών  
ήταν σιωπηλή και τεράστια.  
Και σκοτείνιασε καθώς καθόμασταν  
Η φωνή συνέχισε:

«Το πρόγραμμα για σήμερα το βράδυ  
δεν είναι νέο. Το έχεις δει  
Αυτή η ίδια διασκέδαση ξανά να περνά.  
Είδες τη γέννησή σου, τη  
ζωή σου και το θάνατό σου  
– μπορείς να ανακαλέσεις  
όλα τα υπόλοιπα –  
(Μήπως είχες έναν καλύτερο κόσμο  
πριν πεθάνεις; ) – βάση αρκετή  
για μια ταινία να συνεχιστεί;»

Ένα αθόρυβο γέλιο από σίδηρο μας χτύπησε τα  
μυαλά σαν μια γροθιά.

Φεύγω από εδώ  
Πού πας;  
Στην άλλη πλευρά του πρωινού  
Παρακαλώ τα σύννεφα μη με κυνηγήσουν  
οι παγόδες, οι ναοί

Τον πιάνει με το αιδού της  
όπως ένα ζεστό φιλικό  
χέρι

“Όλα είναι εντάξει.  
Όλοι οι φίλοι σας είναι εδώ. ”

Πότε μπορώ να τους συναντήσω;  
“Αφού έχετε φάει”  
Δεν πεινάω  
“Ω, εννοούσαμε τους ηττημένους”

Ασημένια διαρκής ροή, αργυροειδής κραυγή,  
αδύνατη η αυτοσυγκέντρωση

Να, έρχονται οι κωμικοί  
κοίτα το χαμόγελό τους  
Παρακολουθήστε το χορό τους  
για ένα μίλι ινδικό

Κοιτάξτε τους πώς χειρονομούν  
Πώς αυτοκυριαρχούν  
Έτσι σε όλους χειρονομούν

Λέξεις που υποκρίνονται  
Λέξεις που είναι γρήγορες  
Λέξεις που μοιάζουν με περιπατητικά  
μπαστούνια

Φυτέψτε  
Θα αναπτυχθούν  
Παρακολουθήστε τες να αμφιταλαντεύονται

Πάντα θα είμαι  
μια λέξη – άντρας  
Καλύτερος από έναν άνθρωπο-πουλί3

Όμως εγώ θα χρεώσω  
Δε θα ξεφύγω  
δίχως να καταθέσω ένα δολάριο

Θα μπορέσω να το πω και πάλι  
δυνατά, να μπείτε στο νόημα  
Χωρίς φαγητό – χωρίς καμία οικονομία  
στα καύσιμα

Θα είμαι, ο δυνατός ιρλανδός  
το ράμφος μου εξαπέλυσσα  
στον εξουσιών την αιχμή

Ω κορίτσι, απελευθερώσου

Η ανήσυχη χτένα σου

Ω ανήσυχο μυαλό

Της ξεπεσμένης αμαρτίας  
γη μακρινή από την κατοικημένη  
περιοχή των τυφλών

Αυτή μυρίζει χρέος  
πάνω στο νέο μου γιακά

Πρόζα αλαζονική  
Δεμένη από ένα δίκτυο  
σε γρήγορη αναζήτηση  
Εξ' ου και η εμμονή

Γρήγορα τ' ομολογώ  
Δανείζομαι ένα γρήγορο ρυθμό  
Μεταξύ τους ήρθε μια γυναίκα

Γυναίκες όλου του κόσμου ενωθείτε  
Κάντε τον κόσμο ασφαλή  
Για μια σκανδαλώδη ζωή

Ελάτε, ελάτε...  
Κόψτε το λαιμό σας  
Ένα αστέιο είναι η ζωή

Η γυναίκα σου μέσα σε μια τάφρο  
Στην ίδια βάρκα  
Καταφθάνει μια κασίκα

Αίμα στο Αίμα, Αίμα, Αίμα  
Κατασκευάζουν στο σύμπαν μας  
ένα αστέιο

(III)

Σπιρτόκουτο  
Είσαι πιο πραγματικό από εμένα

Θα σε κάψω, και θα σε απελευθερώσω  
Έκλαψε δάκρυα πικρά  
Η υπερβολική ευγένεια  
Δε θα το ξεχάσω

(IV)

Μια αρρωστημένη ζεστή λάβα πάνω κυλούσε,  
Θρόισμα και φυσαλίδες.  
Χάρτινο πρόσωπο.  
Μάσκα ο καθρέφτης, σ' αγαπώ καθρέφτη μου.

Είχε υποστεί πλύση εγκεφάλου για 4 ώρες.  
Ο Υπολοχαγός τον περιέπλεξε ξανά  
“Έτοιμος να μιλήσεις”  
“Όχι κύριε» – ήταν το μόνο που ήθελα να πω.  
Πήγε πίσω στο γυμναστήριο.  
Πολύ ήσυχα  
Στοχασμός

Αεροπορική βάση στην έρημο  
κοιτάζοντας έξω από τις περσίδες  
ένα αεροπλάνο  
ένα λουλούδι της ερήμου  
χαλαρή εικόνα κινουμένων σχεδίων

Το υπόλοιπο του  
κόσμου  
είναι η απειρσκευσία και η επικινδυνότητα  
Δείτε τα  
μπορντέλα  
Ρετρό πορνοταινίες  
Εξερεύνηση

(V)

Ένα πλοίο αποπλέει από το λιμάνι  
Ποταπό άτι ενός διαφορετικού θάμνου  
οτιδήποτε επιθυμεί η καρδιά σου  
κατηγορείς τη μεταλλική αλεπού





## ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Billboard Magazine Archives. <http://www.billboard.com/archive#/archive>.

Contingencies of Value (excerpt) by Barbara Herrnstein Smith. From *Critical Inquiry* 10, University of Chicago Press, September 1983.

Elegiac Conclusion by Harold Bloom. From *The Western Canon: The Books and School of the Ages*, Harcourt Brace, 1981, October 1994.

No One Here Gets Out Alive by Jerry Hopkins and Danny Sugerman. Warner Books Edition, Warner Books, Inc., New York, NY, April 1981

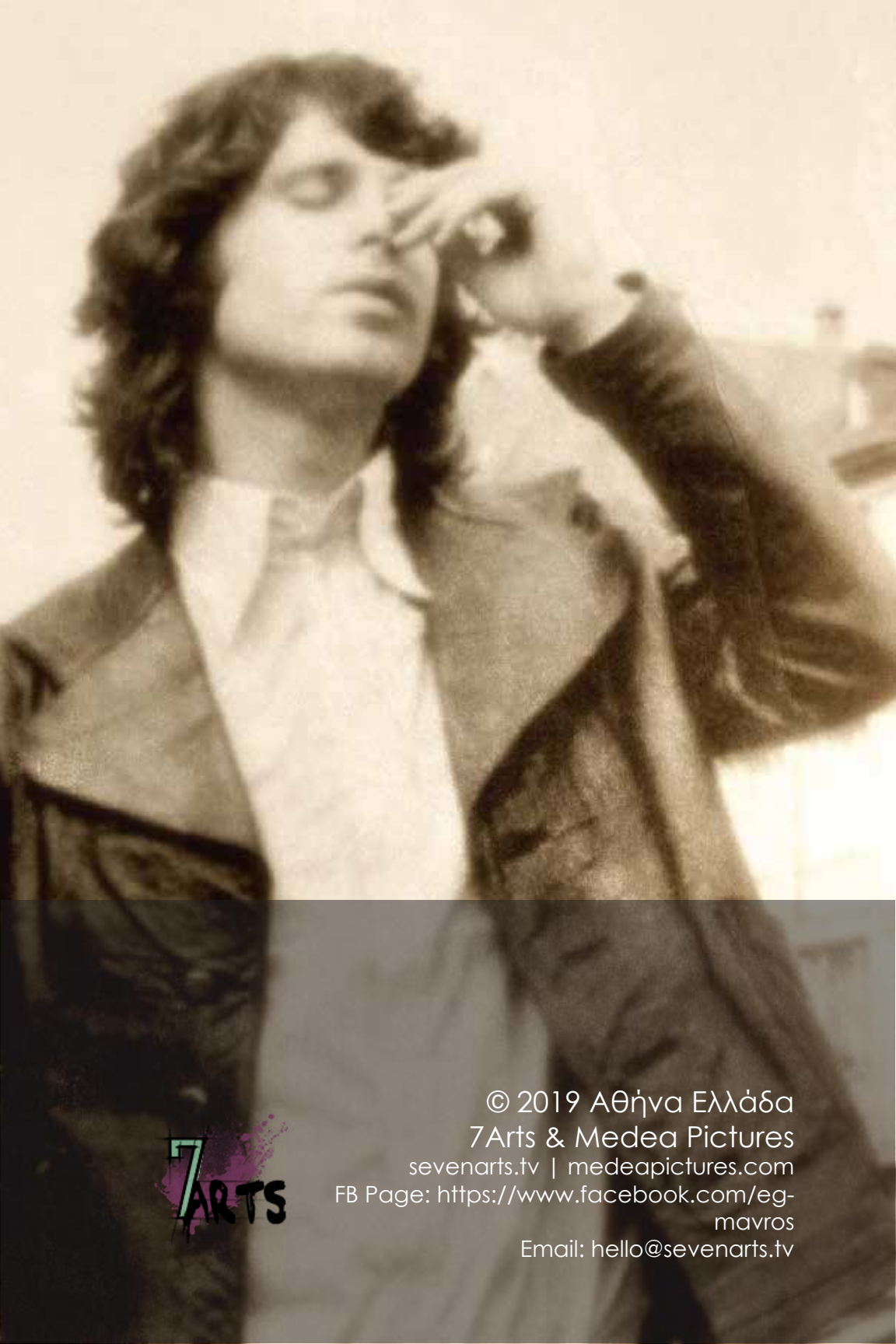
Rimbaud and Jim Morrison, *The Rebel as Poet*, a memoir by Wallace Fowlie. Duke University Press, 1999

Recording Industry Association of America website; Gold & Platinum database. [http://www.riaa.com/goldandplatinumdata.php?content\\_selector=gold-platinum-searchable-database#](http://www.riaa.com/goldandplatinumdata.php?content_selector=gold-platinum-searchable-database#)

Wilderness, *The Lost Writings of Jim Morrison*, Volume 1. First Vintage Books Edition, Random House, New York, NY, December 1989.







© 2019 Αθήνα Ελλάδα

7Arts & Medea Pictures

[sevenarts.tv](http://sevenarts.tv) | [medeapictures.com](http://medeapictures.com)

FB Page: <https://www.facebook.com/eg-manros>

Email: [hello@sevenarts.tv](mailto:hello@sevenarts.tv)